

fik Lægmand først Ret til at vælge Bisper, kunde det ogsaa forstaaes, at disse fik nogen Myndighed. Naar de tiltage sig en aandelig Autoritet, skulde det være i Kraft af, at de ere aandeligt overlegne Mænd, og ikke, fordi de paa en eller anden Maade ere blevne Biskopper.

Endelig vil jeg gerne henstille til den højtærede Justitsminister, om han dog ikke kunde drage Omsorg for, at vi ikke fik alt for mange Hensættelser i Varefængtsarrest. Denne misbruges i højeste Grad, men jeg har ikke meget Haab om, at det hjælper. Vi have set et Eksempel i Randers, hvor en af Byens anseteste og braveste Mænd paa en hensynsløs og uberettiget Maade er bleven holdt i Varefængtsarrest. Der blev klaget over det, men Justitsministeren fandt ingen Grund til at give vedkommende Embedsmand nogen Irettesættelse. Baade Justitsministeren og Amtet sagde, at det gik sin gode Gang. Jeg skal blot dertil sige, at det har til Følge, at de Folk, der hidtil have holdt sig til den konservative Side, sige: Nej, kan der ikke fraoven vaages over Retfærdigheden, skulle vore Embedsmænd have Lov til at gøre saadanne Handlinger uden at faa nogen Dadel derfor, saa maa vi anvende det eneste Vaaben, vi have, saa maa vi stemme paa frisindede Mænd og forlade Højre. Det har virkelig haft til Følge, at Højre har mistet Stemmer i Randers, idet mange af dets Mænd have villet stemme mod saadanne Handlinger. Det er jo den eneste Maade, hvorpaa de kunne sige deres Mening derom. For de konservative Interessers Skyld synes jeg altsaa, den højtærede Justitsminister skulde overveje, om det ikke er rigtigt at passe lidt paa. Hvis det ikke var, fordi Retfærdigheden krænkedes, og Folk led Uret, skulde jeg for Resten med Sindsro se paa, at den Slags Handlinger skete, thi det vilde til sidst føre til, at slet ingen stemte paa de konservative.

Finansministeren (Scharling): Jeg har bedt om Ordet for at knytte nogle Bemærkninger til de Betragtninger, som fremkom i Gaar fra det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen). Jeg anser nemlig ikke de Betragtninger, han gjorde gældende, for fuldt rigtige og mener, at det, inden Finanslovbehandlingen gaar videre, vil være rigtigt at stille dem i en noget anden Belysning, og da nu hans Udtalelser foreligge trykte i Rigsdagstidende, og jeg har Tallene for mig, vil jeg ikke opsætte det

længer at udtale mig derom. Det ærede Medlem knyttede sine finansielle Betragtninger særlig til Skattereformen. Jeg skal ikke følge ham i Omtalen af denne Reform, saa lidt som jeg skal følge den følgende ærede Taler, der jo saa udførligt dvælede derved. Thi denne Sag ligger ikke for i Øjeblikket, og den vil ganske sikkert komme til at ligge for inden kort Tid, saa jeg skal udsætte mine Udtalelser derom til da. Kun skal jeg med det samme bemærke, at naar den ærede Taler udtalte en vis Bekymring for, at nogen skulde finde paa at stikke en Kæp i Hjulet for denne Reform, har det ærede Medlem i alt Fald ingen Grund til paa Forhaand at rette denne Mistanke mod mig, saa vist som jeg ved Finanslovsforslagets Forelæggelse udtrykkelig udtalte, at jeg meget ønskede, det maatte lykkes i denne Samling at naa til Overenskomst om Skattereformen. Og naar et æret Medlem — jeg husker i Øjeblikket ikke ret, om det var det ærede Medlem eller en af de andre Talere — særlig hentydede til, at den nuværende Indenrigsminister og den nuværende Finansminister i sin Tid her i Tinget havde rejst Modstand mod det da foreliggende Forslag til en Skattereform, skal jeg dog straks tillade mig at bemærke, hvad de ærede Medlemmer, der den Gang sad sammen med os i Tinget, ville kunne erindre, at vor Modstand paa ingen Maade gjaldt Formaalet for Skattereformen, men udelukkende gjaldt den Maade, hvorpaa det søgtes naaet, idet vi paa adskillige Punkter nærde stærk Tvivl om, at Formaalet virkelig vilde naas og naas paa en hensigtssvarende Maade ad den Vej, her var foreslaaet. Jeg finder heller ingen Anledning til her at komme ind paa de langt tilbagegaaende Betragtninger, den ærede Taler antydede over den politiske Situation i tidligere Tid og særlig Forsvarssagens Forhold. Jeg tror, at denne idelige Tilbagevenden til, hvad der er sagt og skrevet i tidligere Tid, kun kan gøre det vanskeligere at naa til den Fred i Landet, som jeg tror, at hele Befolkningen mere og mere længes efter.

Jeg skal derfor indskrænke mig til de rent finansielle Betragtninger. Det ærede Medlem knyttede, som sagt, disse til Skattereformen, idet han tog Udgangspunktet i, hvad der var blevet udtalt af den ærede Ordfører for disse Skattelove ved deres Forelæggelse forleden Dag, nemlig af Finansminister Lüttichau i Samlingen 1896—97 havde udtalt, at Statskassen godt kunde bære en Nedgang af 2½ Mill. Kr. til disse